

**יצחק בן־אהרון:
סבא כמיקצוע
עיקרי בחיים**

יצחק בן־אהרון עם בנו יריב ואשתו מרים: ב־1940 וכיום (למטה)

הסב ונכדו חגי

הסב ונכדו יגאל

אחדות מדי יום. המהפך הפוליטי עשה לו משהו. השר־לשעבר לא יכול עוד לסכור את המילים בקירבו. כעבור חצי־שנה זכה לראות את הכתוב בצורת ספר (בהוצאת הקיבוץ המאוחד). ליצירתו קרא בעין הסערה, והוא מגדיר אותה כ„פרקים במאבקי דורי, מעין אוטוביוגרפיה פוליטית וחברתית לסיכום חמישים שנות פעילות פוליטית וסיכום התפתחותה, צמיחתה וכיבושה של תנועת הפועלים הארץ־ישראלית.“ מקור שמו של הספר הוא ב„עידן הסערה שבו נבנתה המדינה, סערה של ארבע־מילחמות, בתאוות־יצירה גדולה, ולצערי — תוך עיוותים חמורים.“

חברי מזכירות הקיבוץ המאוחד הציעו לו לרוץ לכנסת התשיעית, אבל בן־אהרון דחה את ההצעה, באמרו שצריך לפנות את המקום לצעירים. את הקולגים־לשילטון מאותם ימים הוא רואה — „כמה זה עצוב“ — רק כשהם מגיעים להלוויות, כמו זו שהיתה באחרונה, של חבר־הכנסת לשעבר יזהר הריי. ליצחק בן־אהרון יש סיפוק רב מחייו בהווה, אבל הוא נאלץ לחודות שזהו „סיפוק בערבון מוגבל.“

ה„אסקורט“ הצמודה מסייעת לו מאד בכך. אחרי שבמשך שנים רבות היה לו רק מעט מאד זמן להקדיש למישפחה ולבית, יש לו עכשיו כל הזמן שבעולם לנסות למלא את החסר, ולבלות בחברת אשתו מרים, שני בניו יריב ושעיהו, וחמשת הנכדים, בניו של יריב. האשה ושני הבנים קשורים בסמינר אורנים — מרים מלמדת שם סיפרות, יריב בן ה־43, חבר גיבעת־חיים גם הוא, משמש שם כמורה למקורות ישראל וישעיהו בן ה־23, עדיין רווק לומד שם ביולוגיה ומתגורר במקום.

„להיות סבא זה מעמד שכולו עונג, ללא אחריות,“ מצהיר בן־אהרון, תוך כדי ישיבה על הדשא שליד חדרו, כשהגני הקטן בזרועותיו. כאשר אינו עסוק בלפנק את הנכדים, הוא שקוע בתחביבו האחד והיחיד, הקריאה. סיפוריותו, התופסת קיר שלם בחדר, עמוסה סיפרי הגות, פילוסופיה, ביוראפיות ושירה. למרות עצלותו בכתיבה הוא התיישב בבוקר ה־18 במאי ליד השולחן והחל כותב, בכתיב־יד, בצורה אינטנסיבית, כשהוא כופה על עצמו שעות־כתיבה

למרות שעברו כבר ארבע שנים מאז פרש מפעילות פוליטית, מתקשה עדיין יצחק בן־אהרון, מי שהיה שר־התחבורה בממשלת בן־גוריון, ומאוחר יותר מזכ״ל ההסתדרות, להסתגל לחיי פרישה.

הוא אמנם נהנה מהשקט ומהנוף הירוק של קיבוץ, גיבעת־חיים (מאוחד), וגם חמשת נכדיו גורמים לו הרבה נחת, אבל קשה לו להתרגל למצב של משקיף־מן־הצד. „יש משהו שעוד מגרה לפעול ולהשיע בחיים הפוליטיים,“ הוא אומר, „הכתף מרגישה שחסר לה משהו. אני לא יכול להיות אדיש למתרחש מסביב. מה לעשות, האיכפתיות היא עמוק בדם.“

בן־אהרון נראה צעיר בהרבה מגילו, 72. עיניו כחולות, ומבטן עירני וחודר. שלושה ימים בשבוע, שבע שעות ביום, הוא עובד בפרדס, בקטיף־תפוזים, או בסידור חדר־האוכל. את שלושה הימים הנותרים הוא מקדיש למה שנקרא בפי „פעילות ציבורית“ — עבודה במזכירות הקיבוץ ובמרכז המיפלגה, ומתן הרצאות בסמינריון של הקיבוץ המאוחד באפעל ובסמינריום של מדריכים בתנועות־חנוער. מכונית